

Kweek met de vergeten

OOSTELIJKE INDIGOSLANG

Breeding experience with the forgotten

EASTERN INDIGO

Robby van der Velden

In de lente van 2009 kwam ik stomverbaasd een advertentie tegen waarop een volwassen koppel *Drymarchon corais couperi* werd aangeboden en dat nog wel vlak bij huis. Omdat ik een al levenslange passie had voor slangen, wist ik direct dat het een interessante soort was en begon ik informatie op te zoeken. Toen ik las dat ze in 1978 beschreven waren als een bedreigde diersoort onder de 'Endangered Species Act of 1973' (Speake 1993), en dat deze dieren niet meer geëxporteerd kunnen worden uit Amerika, was ik helemaal verkocht.

Omdat ik geen idee had van de prijs van deze dieren, begon ik te bieden, maar al snel werd duidelijk dat ik niet de enige geïnteresseerde was. Ik ben ook maar een gewone werkende mens en ik had geen kweekprojecten met dure soorten of morphs, dus was het voor mij een spannende investering. Uiteindelijk vergde het nog een diepgaand gesprek met de verkoper om hem zo ver te krijgen ze aan mij te verkopen in plaats van aan een handelaar, die overigens meer geld kon bieden dan ik. Ik zal de vorige eigenaar van mijn koppel couperi's daarvoor dan ook altijd dankbaar blijven en hij heeft hiermee bewezen een echte liefhebber te zijn.

Helaas kon hij mij geen nuttige informatie meegeven over de afkomst van de dieren, aangezien hij ze ook gekocht had van een persoon die niet de kweker was. Dus ik was minstens de vierde eigenaar van dit koppel-

Robby van der Velden

In spring 2009 I was very surprised to see an ad, not so far from my home, that was offering 1-1 adult *Drymarchon corais couperi*. Because I had a lifelong passion for snakes I immediately knew this was a special snake and I started to gather info on them. When I found out they were listed as an endangered species in 1978 under the 'Endangered Species Act of 1973' (Speake 1993), and export of this species was prohibited, I knew this was my cup of tea.

Not knowing the price of the animals I started bidding, soon to find out I wasn't the only person interested in them. Being just a normal working guy, with no real expensive species at that time, this was a first time for me to reach a little deeper into the pockets. It took a long conversation with the seller to convince him to sell them to me instead to a trader (who could offer more money!). So with this act, the previous owner proved to be a real hobbyist and I am very grateful to him!

Too bad he couldn't give me a lot of info on the background of the animals but I knew I was the 4th owner of this pair and the previous owners didn't have success with breeding them, and they were born in 2001. So I just loved the animals and didn't even expect to breed them the next season.

Reading info on the species I found out a lot but the following characteristics seemed very interesting; they are ophiophagous

tje. De dieren waren geboren in 2001 en tot op de datum van overdracht was er geen teken van voortplanting. Ik vond het prachtige dieren en hoopte dus eigenlijk niet eens dat het zou lukken om ze te kweken.

Leeswerk over de soort leerde me van alles, maar ik vond dat de volgende punten cruciaal waren: ze zijn sterk ophiophaag (slangeneter), heel erg voedselgericht, ze hebben een winterrust nodig en leven vaak in holen. Omdat ze zo sterk op andere slangen reageren als voedsel én omdat de tijd tussen paring en eileg (4-5 maanden), als ook de incubatietijd (120 dagen) erg lang is, vond ik het logisch dat deze slangen elkaar opzoeken in volle winter wanneer ze geen honger hebben in plaats van in de lente zoals de meeste andere slangen.

Ik huisvestte ze uiteraard apart en voederde ze de hele zomer regelmatig met allerlei prooien als vis, kuikens, kwartels en knaagdieren. Vervolgens daalde de eetlust (vooral bij de man) naarmate de winter naderde. Ik gaf ze beide een grote curverbak met vochtige turf om een hol na te bootsen waarvan de dieren graag gebruik maakten. Ik plaatste ze voor de eerste maal bij elkaar op 2 november. Er werd heel veel 'gedanst', maar de vrouw vluchtte iedere keer weer weg. Vervolgens heb ik ze voor de tweede keer samen gezet op 4 november. Na een half uurtje was er sprake van een lock. Aangezien het in de late namiddag was, besloot ik ze vooralsnog bij elkaar te laten en ze voor de nacht nog te scheiden. Maar om middernacht waren de slangen nog steeds aan het paren, dus heb ik ze de hele nacht bij elkaar gelaten. De paring zelf heeft ongeveer tien uur geduurd. Op enkele momenten daarna heb ik de dieren nog eens samen gezet, maar het bleef bij die ene paring.

(snake eating), extremely food oriented, they need a hibernating phase and tend to live in burrows. Because they react to other snakes as food, and the pregnancy (4-5 months) and incubation (120 days) are fairly long, I thought it was worth a shot to let them breed during hibernation instead of waiting for spring. So I housed them separately and fed them all kinds of food during summer (chicks, quail, rodents, fish). Their appetite decreased as winter approached,

Begin februari at ook de vrouw helemaal niets meer en rond begin maart begon ze dikker te worden én ging ze een vervelling in. Toen had ik pas echt hoop op een legsel. Op 1 april 2010 had ik 's morgens een mooie verrassing: zeventien dagen na de laatste vervelling had ik maar liefst veertien eieren en één gele slug. Ik was al héél erg blij dat de vrouw haar eieren, zo groot als een kippenei én met een schaal als schuurpapier, gelegd had zonder legnood. Maar dat het er veertien waren, tarte mijn verbeelding. Ik ben die dag niet gaan werken, zodat ik de eieren in twee verschillende broedkasten kon leggen om het risico van een mislukking te spreiden. Gelukkig werk ik in een dierentuin en had men daar begrip voor mijn gedrag. Andere kwekers, met wie ik ondertussen contact had, adviseerden me om de eieren op 24.5-25°C uit te broeden en de temperatuur niet boven de 26°C te laten komen (consistent met het leggen van eieren in diepe hollen).

especially in the male. I created a 'burrow' with a plastic box filled with moist peat and they liked to use this hideout. I first put them together on November 2nd; there was

De droom sloeg direct om in een nachtmerrie, toen na meer dan een maand in de broedstroof veel eieren begonnen te schimmelen. Ik heb de schimmel nog bestreden, maar het was duidelijk dat de eieren (ik dacht toen álle eieren) niet levensvatbaar waren. Toen ik ze opensneed, was er dan ook enkel een gele, vaste massa te zien en geen embryo's. Blijkbaar lag het niet aan de lage temperaturen waar ik eerst schrik voor had. Tot mijn verbazing waren er zeven eieren die van de schimmelaanval minder last hadden en ik liet deze dan ook liggen. Ik probeerde de eieren te schouwen met een lamp, maar door de ruwe schaal kon ik niets zien. Voor mij was het toen een verloren legsel.

Op 14 juli 2010 vond ik in één van de zeven eieren een snee, toen kwam de hoop weer naar boven: zonder levensvatbaar jong vind je natuurlijk geen ei met een snee erin. Ik dekte de broedbak goed af en na twee dagen gebeurde er verder niets. De derde dag na de eerste snee besloot ik het ei verder open te maken. Het jong bleek dood in het ei te zitten. Ik wou de andere eieren ook openmaken, toen ik zag dat er nog enkele eieren aangesneden waren. Ik heb toen nog twee eieren zelf aangesneden en overal zaten nog levende jongen.

Naar mijn mening lagen de eieren toch iets te droog. Tussen 16 en 20 juli 2010 zijn vijf van de zes jongen uit het ei gekropen. Één jong bleef nog zitten en ik voegde wat lauw water toe in het ei met behulp van een spuitje om de beweeglijkheid van het jong te vergroten. Volgens mij heeft dat geholpen, want in de daaropvolgende nacht kwam ook dit laatste jong (dat kleiner was dan de andere!) uit het ei. Het resultaat was zes jonge couperi's, twee vrouwtjes en vier

a lot of dancing, but no true mating. Putting them back together on November 4th resulted in a fast 'lock' that lasted more than 10 hours. After this lock I placed them together several more times but this did not result in any lock anymore.

Around February the female also started to loose appetite and early March she was getting bulky, that was the first time I hoped for a clutch. 01/04/2010 there was a nice surprise for me, 17 days after the pre laying shed I had 14 eggs and one yellow slug. I was very glad that the female could deliver her large and rough eggs, because eastern are known for getting egg bound fast! I didn't go to work that day to put the eggs in two different incubators to spread the risk. Luckily I work in a zoo and everybody was ok with this. Other breeders, who I contacted, told me to put the eggs on low temperatures, as low as 24.5-25°C. This was consistent with them laying eggs in burrows so I trusted the advice and put them this low.

The dream was becoming a nightmare when a lot of the eggs started molding in the incubator. I fought against the fungus but lost the battle. I was relieved to see no embryo's in the bad eggs after cutting them open, so it wasn't because of bad incubation. Seven eggs were not molding and they remained in the incubator. I couldn't see any veins through the thick shells with a lamp, so I thought the clutch was lost. On 14/07/2010 one of the eggs was found with a cut! So I knew there were viable young in the eggs! But after 2 days still no changes, I opened the egg only to find a dead baby inside. So I wanted to look inside the remaining eggs but then a few other eggs were found with a cut and I could see

mannelijkes. In mijn ogen een goed resultaat na alles wat er gebeurd is.

Alsof al dat lange wachten en deze stress nog niet genoeg was voor iemand zoals ik die voor de eerste keer met een speciale soort kweekte, gingen de jongen niet aan het eten. Er was maar één mannetje dat verschillende prooien at, en dat was het kleinste jong dat het langste in het ei gezeten heeft. Ik probeerde stukken kuiken, vis, muisjes etc., maar de andere jongen reageerden niet op het voedsel. Na anderhalve maand was ik het moe en besloot ik het te proberen met een baby *Pantherophis guttatus*. Twee van de vijf niet-etende jongen pakte deze jonge guttata ogenblikkelijk, de rest reageerde niet en ging er vriendschappelijk naast liggen. Het is pas begin oktober 2010, dat er vier van de zes jongen voedsel vast waren op geurde muisjes. Ééntje had enkel nog het rattenslangetje gegeten en ééntje nog niets. Deze twee jongen ben ik op aanraden van een andere kweker beginnen te dwangvoederen. Volgens deze kweker zijn er vaak jongen die eerst een keer of drie moeten worden gedwangvoederd, voordat ze zelf aan het eten gaan. De reden dat ik er zo lang mee gewacht heb, is dat de jongen er goed bleven uitzien en actief bleven. Ik vertrouw toch altijd liever eerst op de natuur alvorens in te grijpen. Maar als het blijkbaar een bekend probleem is, laat ik ze natuurlijk niet doodgaan. Op 05 oktober 2010 zagen alle zes de jongen er goed uit en kon ik gaan overwegen de jongen die goed aten uit te ruilen. De andere krijgen bij mij alle tijd om te leren eten.

the young moving around. I made a cut in the 2 eggs that weren't cut, but I think the eggs needed a little more moisture. Between 16/07 and 20/07 5 of the 6 remaining eggs hatched, one baby remained in the egg and I added some water inside the egg to give the baby more opportunity to move around. The night thereafter this baby hatched too. The result was 6 little couperi's, 2 females and 4 males, I was very glad with the result.

As if all this stress was not enough for someone with a first really special breeding, the babies didn't want to eat. The only male that was eating regularly was the one that lasted so long in the egg and he was smaller than the others. I tried fish, pieces of chick and quail, mice, rat pups etc. After about 45 days I tried a baby *Pantherophis guttatus* and two out of five ate that and were off to feed on other stuff too. Other breeders that were successfully in breeding them used force feeding for the first few feedings and had good results with that. Two out of six baby's got a force feeding and today, 05/10/2010 all baby's are looking good and are active. I waited so long because they looked very good and I trust nature. Next time I will wait even longer because I think these baby's just have a lot of reserves and this is normal for them.

Literature

Speake D.W. 1993 Indigo snake recovery plan revision. U.S Fish and wildlife service, Atlanta, Georgia 27pp.